

עי' שע"כ פסח ט: עיקר הגולות מצרים היה לסתת הדעת דז"א, כי בו פגמו ישראל ושם נאחזו חיו החיצונים בלבושים שלו בנו"ל, כי זו הייתה סיבת היות מספר שנות הגולות רדו' שנה (עת ע"ד – אז לא היו מאירים בדעת דז"א רק עשרה הלבושים, שהם עשרה אהיה בריבוע, שהם י' פעמים דם, שהם בגימ"ן מנין רדו'). והענין יותר מובהר הוא, כי הנה הדעת יש לו ב' בחיה: הא', הוא בחינתו למלחה במקומו בראש הנק' מוח הדעת. ובהב', היא בבחיה התפשטו למטה, בנו"ד כי הוא מתחפשט מן החסד עד ההוד. ואח"כ כללותם ניכנס ביסוד הנקרא כל לסתה זו, ואח"כ כללותם ניכנס במלכות. וכ"ז בגופא דז"א, ועד"ז הוא התפשטות הגבורות של הדעת בגופא דנוק' דז"א.

והנה בגולות מצרים, להיות כי או היה הפגם נוגע בבחיה הדעת הנז', לבן בחיה התפשטות למטה בגופא בבחיה החסדים והగבורות, חורה להסתלק ולהתעלות בשורשה שהוא הבדיקה העליונה של הדעת העומד בראש דז"א, ומזה נמשך גולות מצרים. כי כבר הורעתיך (עת ע"ב) כי הקליליות הנאהזות בגרון דז"א שהוא מקום צר יותר מכל שאר גוףו, הנה היא נקרא מצרים. ונודע כי מקום יסוד דאיימת הוא שם בגרון דז"א, והදעת שם הוא מתלבש תוך היסוד דאיימת. ובاهיותם מתעלמים שם היו המצרים ופרעה מלכם נאהזין במקום העורף אשר באחרויו הגרון, ולבן הי משעבים לבני ישראל בגולות, כי לא היו החסדים מתחפשים בגופא דז"א הנקרא ישראל, ולא היו מאירים להם. ובاهיות אלו החסדים דבחיה התפשטות געלמים למיטה בשרשם, לא היו מאירים למטה זולתיו אותם הלבושים של החסדים והగבורות, שהם עשר אחוריים דאיימת דיסוד שלת, שהם עשרה שמאות אהיה בריבועם, שהם סוד עשרה דמים בנו"ל בדורש הא'.

ולסתה זו היו המצרים שופכים דמים של בני ישראל כמו שאמר הכתוב (שמות א' טז) אם בן הוא והמיתן אותו. והענין הוא, כי הנה נודע כי ז"א הוא הויה דמיilio אלףין, ובבחיה אות אלף שבמilio אות וא"ז היא בחיה איימת עילאה בנו' בתיק' דאות א' מורה ע"ש אהיה שהוא בביבה'. ונמצא כי א' זו הוא שם אהיה היא איימת עילאה המתפשטת תוך ז"א להחיתו. ונודע כי כל בחיה עליהנה ברדתה למטה למתלבש תוך בחיה תחתונה פנימיות נשאר למיטה וחיצוניותה שהוא האחוריים שליה יורד ומתלבש למטה. ונמצא שם אהיה הווה היורד ומתפשט תוך ז"א להחיתו, הנה הוא ריבועו [א', אה', אה"י, אה"ה] העולה בגימ"ן מ"ד כמנין ד"ם. ובהתפשטוו בתוכו נעשה ממנו בחיה ד"ם האדם, שהוא ז"א, הויה דמ"ה כמנין אדר"ם. ובתחילת היה המצרים שואבים ולוקחים הדם הזה לפי שלא היה מתחפשט ויורד ונבלע תוך איברי ז"א, ונשאר ז"א הנקרא אדם בלתי דם, ולבן היו המצרים שופכים דם של ישראל.

והנה בשנגאלו ישראל ממצרים ירדו אלו החסדים שבදעת דז"א ונתפשטו בו"ק בנו"ד, ונבלע דמו בתוכו הירידין שלו, ובזה אין מקום אל החיצונים להתחאו בדם ההוא.

והנה התפשטות הוא בהמשך מ"ט ימים רספרת העומר, והוא כי הנה עשרה שמאות הם של אהיה, ובולם בסוד דם בנו"ל בדורש שקדם לוזה. והנה בהיותם פשוטים יש בהם מ' אותן, והעשרה שמאות עצמן הם ז' יום.

ليل יציאת מצרים היה הלידה של האל"ף של האדם, אבל בಗל שהשבוע תחת פרעה, היה בצורה שהוא יכול לשפוך דמנון כמים, לבן לא בזה אלא אנחנו צריכים עוד תיקון, והוא שאחרי שביום הראשון האל"ף נתגלתה, צריכים שהאל"ף תתגלה בכל הקומה כולה, ולצורך זה באה הספירה, וזה נעשה על ידי הדם. אחרי הלידה צריכים להמשיך

¹ עי' מבוא שערים (שער ה חלק ב פרק ה): ב נכנס אותה א' לתוכו שהוא אחוריים דאהיה שהוא בגין דם ג"כ אז נשלם שם מ"ה והוא בגין אדם ר"ל א' דם כנודע כי ז"א נק' אדם וזה הא' היה סוד הדם שבזה האדם כי עי' דם זו נעשה אדם בנו' ובהתלקה ממש ישאר דם ונאמר בו שופך דם האדם והבן עתה ענין שפיכות דמים מה ענינו שהוא הסתלקות הדם זהה מן האדם שהוא ז"א ואז מת האדם כי הדם הוא חיותו.